

til Slutningen atter fremhæve den forunderlige Situation, hvort Thinget vil komme, naar det skal stemme over saadanne Forslag, som Udvalgets Flertal selv antyder neppe nogensinde ville blive til Lov; det er dog temmelig uheldigt, naar man efter nedsat Udvalg ved anden Behandling ikke er bedre situeret. Jeg for mit Vedkommende skal nok finde Rede deri; thi ligeoverfor saadant Forslag, som iblandt Andet gaar ud paa at ombytte Syllands største blomstrende Skole med et udelukkende islandsk Universitet, har jeg ifinde at stemme mod Flertallets Forslag og skal saaledes nok finde mig tilrette. Men derfor kan der vel være Grund til at udtale Beflagelse over, at Sagen efter en saa lang Behandling i Udvalget ikke er kommen videre, hvorvel jeg samtidigt dermed dog paa et Punkt maa udtale en Tak til det ærede Udvalg, fordi det endelig har faaet Bugt med den latinske Stil og har forandret Oversættelse fra Dansk til Latin til Oversættelse fra Latin til Dansk, men herved har det dog forundret mig, at man i begge de fremsatte Forslag, hvori man vil gaa i en anden Retning end den tidligere Latinitet, dog har tilbøjet det latinske Sprog flere Timer, end det i de sidste 20 Aar har havt her i Landet. Man giver nemlig dette ene Sprog, uagtet den latinske Stil falder bort, i det ene Forslag 8 og i det andet 10 Timer ugentligt, og dette er dog vist for meget af det Gode. Den Forøgelse, som man herved giver Latin, er for mig ogsaa en af de Grunde, hvorfor jeg ganske bestemt vil stemme mod Flertallets Forslag og maasse mod Mindretallets med.

Ordføreren: Der er i den Diskussion, som nu har fundet Sted, siden jeg igaar begyndte at indlede Forhandlingerne, faldet enkelte Uttringer, som jeg tror, det er min Pligt ligefrem at tilbagemise ikke alene paa egne Begne, men ogsaa paa det Flertals Begne, for hvilket jeg er Ordfører. Det er saaledes udtalt flere Gange saavel igaar som idag, at Flertallets Stilling ganske særlig var saaledes, at den gjorde disse Forhandlinger, man har vel ikke sagt ørkesløse, men man har sagt resultatløse. Denne Paastand tror jeg ligefrem er uberettiget og særlig uberettiget,

naar den fremkommer fra Mindretallets Side; thi det er jo saaledes, at ogsaa Mindretallets Forslag er af den Art, at den høitærede Minister netop i fuldkommen Rensselvends med de Grunde, hvorfor han udtalte sig imod at tage Flertallets Uttringer som en fuldendt Lov, ogsaa har erklæret sig imod at kunne tage Mindretallets Uttringer som en fuldendt Lov. Jeg tror altsaa ikke, at man kan sige, at Flertallet i den Henseende har indtaget en særlig Stilling, som gjør, at Forhandlingen skulde blive resultatløs; men selv om Følgen skulde blive den, at Loven ikke kommer ud iaar, hvad jeg indrømmer er rimeligt, saa følger deraf paa ingen Maade, at Forhandlingen skulde være resultatløs, og der følger heller ingenlunde deraf, som den høitærede Minister udtalte igaar, at der ikke kunde tillægges Afstemningerne nogen egentlig Vægt og Betydning. Jeg maa paa det Bestemteste hævde, at de Afstemninger, der her skulde finde Sted, maa have den Betydning, der fornuftigvis kan og bør tilkomme dem, den Betydning, nemlig, at de Hovedprinciper, der blive vedtagne, ere de, som Folkethingets Flertal har erklæret sig for og vil vedkjende sig som sine. At Afstemningen ganske vist ikke kan faa den Betydning, at enhver Enkelthed ogsaa skulde være endelig tiltraadt, er Noget, der ligger i Sagens Natur, og som heller Ingen, hvad jeg ogsaa tillod mig at udtale, da jeg indledede Sagen, gjør Fordring paa at have villet lagt deri. — Der er fremkommet en anden Udtalelse imod Flertallet, som ogsaa er forekommen mig noget besynderlig. Man har nemlig bebrejdet os, at vi have indbragt denne Sag i Thinget, uden at have vel overvejet den. Det er af den Slags Uttringer, som man overhovedet ikke er berettiget til. (Modsigelse fra Bille). Ja, det er just ikke det ærede Medlem, hvis Uttringer jeg sigter til. Jeg tror ikke, at man, man have nu enten den ene eller den anden Anskuelse, er berettiget til at udtale noget Saadant, at de, der fremsatte en Mening — og de, der have fremsat en Mening her i dette Spørgsmaal, trøster jeg mig dog til ikke heller at have gjort det i en aldeles skjodesløs eller forfæstelig Form, — ikke skulde have overvejet den Sag,